

TEDNIK ZA VSE

Izhaja vsako soboto.

V Ljubljani, dne 16. februarja 1935.

Leto I. Štev. 9.

Mesečna naročnina Din 4.—. Za inozemstvo Din 8.—. Uredništvo in uprava se nahajata Moste, Tovarniška ul. 11.

Vse svoje naročnike in čitatelje vljudno prosimo oproščenja, ker je nastal v izhajanju lista mal presledek. To je bilo potrebno vsled reorganizacije naše uprave. Odslej bo list redno in pravočasno izhajal.

Mary so ugrabili...

Izvirni roman „Rakete“. — Spisal Hinko H. R.

9. nadaljevanje.

Jack se je šele pozno ponoči vrnil domov. Na pragu skoraj, da ni padel.

— Kdo za vruga pa je zaspal prav na mojem pragu?

Tedaj se je Peter prebudil. Planil je pokonci ter si pomel zaspane oči.

— Oprosti, vodja. Že dve noči nisem spal, a ravno sedaj me je premagalo, ko sem čakal na tebe.

Jack ga je potrepljal po rami ter ga povabil v svoje stanovanje. Tam mu je nalil čašico žganja.

— Pokrepčaj se stari in potem poveš kaj se je zgodilo. Ker nekaj posebnega mora biti, ko sem te našel ob tej uri na svojem pragu.

Peter je izpil žganje ter nato Jacku povedal o svojem obisku v Metropolisu ter mu izročil tudi naslov doktorja Bugovskija.

Jack je molče sprejel to poročilo na znanje. Nato je dejal:

— Ako misliš, da je ta doktor v kaki zvezi z ugrabitvijo Rosenfischove hčerke, ga pa poiščem.

Ko je Peter odšel, se je Jack zamislil. V kavarni, kjer je bil ta večer, se je sešel s svojim sošolcem inženjerjem Allanom, ki je bil, kakor že vemo, zaposlen v Rosenfischovi tovarni. In Allan mu je pravil, da sta v tovarni dva tujca, ki sta baje izumila nov tip topa. Več mu seveda Allan ni smel zaupati, ker je to tajnost tovarne.

Jack je vstal ter stopil k svoji pisalni mizi. V predalu je hranil Jack načrt svojega lastnega izuma, ki ga je nameraval izročiti Rosenfischu oni dan, ko zaprosi pri njem za roko njegove hčerke. Ta načrt naj bi bila nekaka dota, ki bi jo prinesel Jack v zakon.

Počasi je Jack odprl predal ter vzel iz njega mapo. Z nekako ljubeznijo jo je odprl in ostrmel. Mapa je bila prazna — načrt je izginil. Prebrskal je vse predale, pregledal celo stanovanje, a o načrtu ni bilo ne sluha ne duha.

— Nekdo mi ga je ukradel!

Njegov sum je seveda padel takoj na oba tujca, ki sta delala v Rosenfischovi tovarni.

Drugi dan je naročil Petru naj nadzoruje oba tujca.

Doktor in Fred sta stopila v židovo stanovanje. Ta ju ni bogzna kako prijazno sprejel.

— Ako ne bo kaj kmalu kakega rezultata, s tistim načrtom, bo globlica še od žalosti umrla.

Tako ju je nagovoril tisti večer.

Doktor ga je skušal takoj potolažiti.

— Saj delo zadovoljivo napreduje.

— To praviš vedno in vendar še ni nobenega rezultata.

Doktor je skušal napraviti čim najbolj prijazen obraz, kar se mu pa ni popolnoma posrečilo, ker v srcu je privoščil židu vse najslabše.

— Si že našel onega Jacka? se je okrenil žid k Fredu.

Fred je odkimal.

— Tako? Seveda po zabavah hoditi, to znaš, a moje zapovedi in želje so ti deveta briga.

— To ne gre tako hitro, je nekako jecljal Fred.

— Saj sploh še poizkusil nisi ničesar v tej zadevi. Kar priznaj!

Fred je molčal. Doktor je bil nervozen ter je čakal, da se Mozes Kohn nekoliko unese.

— Stvar mora iti odslej hitreje naprej, je nadaljeval žid že nekoliko bolj mirno. — Sicer bomo imeli prej policijo na vratu, nego dobiček v žepu.

— Potrudiva se še bolj, je pripomnil doktor.

Zadel ga je strogi židov pogled.

— Ti se še preveč trudiš, namreč okrog svoje Lole! In za človeka, ki mu gre za glavo ni preveč koristno, če se tako očitno družiš z ženskami.

Doktor je hotel ugovarjati, toda žid ga je prehitel.

— Nič ne ugovarjaj! Bi prav nič ne pomagalo. Kar sem dejal, sem dejal, in končno je vse tudi resnica.

Žid je pričel svoj izprehod pred doktorjem in Fredom.

Čez nekaj minut je obstal pred doktorjem in Fredom.

— In kaj pravzaprav želite?

Doktor se je nervozno prestopil. Židu tudi ta gib ni ušel.

— Denarja bi rad, kajne? Za svojo Lolo! Ne dam!

In zopet je pričel stopati po sobi.

Doktor je spremljal njegove korake s svojimi pogledi, ki so izdajali ponižno prošnjo.

— Ali veš, da si mi ogromno dolžan? Žid se je ustavil pred njim.

— Kdaj mi bos vse vrnil?

— Kakor hitro se načrt posreči.

— In če se ne?

— Pa se bo!

Žid se je hripavo zasmel.

— Vedno enako govoriš. Ali veš, da me sovražiš?

Doktor je začudeno pogledal žida. Toda ta je nadaljeval:

— Čudno kaj? Toda stari Mozes Kohn dobro ve, da ga sovražijo vsi tisti, ki jim je posojal denar. In zato me sovražiš tudi ti in čakaš samo prilike, da bi mi zavil vrat. Nič ne taji, v srce ti vidim!

— Motiš se, Kohn, je odvrnil doktor.

Žid je stresel glavo.

— Nič se ne motim, dragi doktor! Morda se danes še ne zavedaš popolnoma svojega sovraštva do mene, toda prej ali slej, bo sigurno izbruhnulo. Poznam to. So hodili k meni ljudje, prosili so me, na kolnih so me prosili ti pravim. Končno so me preprosili, ker tudi žid Kohn ima svoje srce, in sem dal. Seveda sem hotel imeti svoj zaslužek pri tem, da, kdo naj pa dela zastonj, takorekoč za hvaležnost. No in ko je prišel dan, ko bi bilo treba dolg vrniti, tedaj so me preklinjali in mi grozili. Toda Jehova je pravičen in ni zapustil nikoli svojega ponižnega služabnika. Da, da, taki so ljudje! Hvaležnosti ne poznajo. Nas žide zaničujejo, a v sili poznajo samo žida. Kristjan ne posodi kristjanu, žid mu mora.

Mozes Kohn se je razvnel. Doktor je vedel, da je najboljšje če ga pusti, da se razgovori. Ko je žid umolknil, je doktor dejal:

— Mozes, vse ti povrnem, samo to pot mi še pomagaj. Res rabim.

— Vem, da rabiš. Ti vedno rabiš, več bi rabil, nego bi se upal prositi. Doktor, doktor, ta ženska ti bo v pogubo. Pusti jo, naj gre svojo pot. Ona je umetnica. Ne veži svojega življenja na njenega. Ona rabi denar, bogate kavalirje, ti pa nimaš niti prvega in nisi niti drugo. Zato jo pusti, ti pravim. Lola ni zate.

Doktor je sklonil glavo. Fred je sedel med tem na otomano ter se zagledal skozi okno.

Žid je nadaljeval:

— Da, ženska! Tudi v tem imam izkušnje. Glej Rahela, moja žena. Nič ne rečem, bila je lepota, najlepša med vsemi. A zaupal sem ji kljub temu. Toda v ženski je nekaj hudičevega, nikoli ne veš kdaj ti pokažem roge. Rahela je bila ponižna in dobra, a vrag vedi kako jo je premotilo. Varala me je. Varala z onim prokletim...

Tu je žid umolknil. Toda samo za trenutek, nato je nadaljeval:

— Ko sem prišel na sled njene-mu zakonolomstvu, ni prav nič tajila. V brk mi je povedala, da sem star in ostuden dedec, ter da gre rajše takoj v vodo, kakor pa da bi še nadalje živela z menoj. Kaj sem pa hotel? Pustil sem jo, da je šla svojo pot. In preselila se je k svojemu ljubčku. A pod srcem je nosila moje dete, do katerega mi je odrekala vse pravice. Kasneje se je poročila s svojim zapeljivcem, ker je mislila, da je Mozes Kohn mrtev. Mnogo let je že minilo od tedaj, a v srcu je še vedno nezacepljena rana. In maščeval se bom, proketo maščeval.

Prvič je bilo, da je ta žid, ki je bil sicer tako čudno zaprt v sebe, toliko povedal o svoji prošlosti.

— Zato doktor, pusti ženske!

Doktor je napravil par korakov po sobi.

— Samo tisočak mi še daj, potem te ne bom več nadlegoval.

— Torej nočeš ubogati, doktor? Kakor hočeš? Toda zapomni si: Ako boš stal nekoč pod vislicami, tedaj se spomni mojih besed!

Čudno mehak je bil postal žid in izročil je doktorju tisočak.

Doktor je podpisal potrdilo, ki ga je žid varno spravil k ostalim doktorjevim potrdilom.

(Se nadaljuje.)

Na zalogi

izbrano južno in domače
sadje, kakor tudi velika
izbira vsakovrstnih sla-
ščic in bonbonov

Grabrijan Ferdo
Ljubljana, Miklošičeva c. 15

**Prosimo,
poravnajte
naročnino!**

Krvavi Maroko

Doživljaji Slovence, ki je bil Abd-El-Krimov šejk

Spisal: Edvard Oblak. — Ponatis prepovedan.

Življenje v kadru je enolično. Nekaj vežb, nekoliko teorije, dobra hrana, ugodna postelja, malo službe, a največ hodimo v selo črncev, kjer se zabavamo z Evropkinjami.

Ker obvladam popolnoma francoščino, napredujem od grupe do grupe.

5. novembra leta 1920. Danes sem pred izbrano komisijo položil kaplarski izpit. Dosegel sem odličen uspeh. Dobil sem galone. Prvo zapreko sem prebrodil. Sedaj sem podoficirski kandidat.

Čas mineva neopazno. Marljivo se učim, ker sem se kapriciral, da hočem imeti čim preje zlate galone in kep z zlatim trakom.

V Maroku se razvijajo obupne borbe. Strašno je poslušati pripovedke starih legijonarjev, ki se vračajo iz Maroka. Vsak dan odhajajo čete v mobilnih kolonah.

Polk me je odredil za instruktora kaplarskih pripravnikov. Vestno jih učim. Trudim se, da čim boljše razumejo moja predavanja.

Nekega dne me je nepričakovano poklical pred se komandant polka.

— Sergent, polk vas je odredil za stažerja. Iti morate v Alžir, kjer boste absolvirali tečaj za avtomatska orožja. Upam, da boste dokončali ta tečaj z istimi uspehi, kakor ste jih imeli v polku. Jutri odpotujete. Želim vam mnogo uspeha. —

— Merci, mon capitaine. —

Stisnil sem pete, ostroge so zavrvenketale in nato sem odšel.

Drugo jutro je vlak drvel proti Oranu. Tam sem se vkrcal na brod, ki me je čez nekaj ur pripeljal v Alžir.

Dva dni kasneje sem že poslušal prvo predavanje. Učenje je naporno. Največ nas poučujejo o artileriji. Z izredno dobro voljo se trudim, da bi bil vsaj drugi po rangu. V mesto zahajam le redko, ker vse moje zanimanje velja sedaj le knjigam.

10. julija, leta 1921. Danes sem položil izpit pred izredno komisijo. Imel sem odličen uspeh. Od radosti sem se s tovariši napil. 15. julija sem se vrnil v polk, kjer so me čakali zlati galoni „sergentmajorja“.

Življenje v Sidi Bel Abbesu mi je pričelo postajati dolgočasno. Želel sem si izpremembe. Hotel sem doživeti kako pustolovščino, sklenil sem, da moram na vsak način v Maroko, da od blizu vidim borbe z Arabci.

VII.

V mobilni koloni pri Čadskem jezeru.

Ko sem prišel na raport h komandantu polka, je bila moja namera odbita.

— Ne, je dejal, — Vi ostanete v polku, ker vas potrebujemo. Idite!

Ni mi preostajalo drugega, kakor da napravim kako kaznivo delo ter me za kazen pošljejo v Maroko.

Komandant mesta general De Malee je imel navado, da je podčastnike za kazen pošiljal v mobilnih kolonah v Maroko.

Moji nameri se je pridružil še neki drugi sergent, moj dober tovariš, ki je isto tako hrepenel po doživetju kake pustolovščine.

Sklenila sva, da napraviva škandal v mestu. Zvečer sva se odpravila v mesto z dobro založenimi denarnicami. Večerjala sva v nekem boljšem lokalnu ter izpila pri tem precej vina, tako da ko sva stopila na ulico, sva že čutila njegovo moč.

Napotila sva se v Vilage Negre ter stopila v eno izmed javnih hiš. Ko so naju videla dekleta v takem stanju, so naju takoj obkolila.

Pozno ponoči naju je opomnil vodja patrole, da morava zapustiti lokal. Toda nisva se ozirala na njegove besede, s katerimi naju je hotel tovariško opomniti, naj se ne izpostavljava nevarnosti.

Ko je uvidel, da je njegov trud zaman, je pozval na pomoč oficirsko patroljo. Komandant patrolje naju je le z največjo težavo spravil v spremstvu vojakov v vojašnico, kjer sva prenočila v podčastniškem zaporu. Drugo jutro sva morala na raport h komandantu mesta.

Iskreno sva priznala staremu vojaku svoje namere. Zasmeljal se se najini originalni ideji ter nama obljubil, da naju pošlje v Maroko.

Drugi dan nama je komandir čete prečital kazen. Tri dni kasneje nas je vlak vozil proti Kolombešaru. Tam smo se priključili kompaniji Montee ter odrinili proti Tšadu. Štirinajst dni kasneje smo dospeli, deloma jezdeči, deloma peš, v močvirnate predele Čadskega jezera, kjer se je nahajala ogromna mobilna kolona generala Roggea.

Dodeljen sem bil kot vodnik tretjega voda, 2. mitraljezke čete, prvega polka tujske legije, med tem, ko je bil moj tovariš dodeljen kot četni narednik v 11. četo istega polka.

VIII.

Prvi spopadi z Beduini.

Južna saharska operacijska mobilna kolona, v kateri sem se sedaj nahajal, je imela nalogo, operirati skozi pustinski teritorij Sahare proti zapadu do Tibetskih sten, kjer se je morala priključiti koloni generala Monroya. V tej koloni je bilo 22.000 vojakov.

5. novembra leta 1921. smo krenili proti zapadu v smeri Elamiša. Pot je bila težavna in več sto vojakov je padlo kot žrtev sončarice, ki smo jih pustili za seboj, da postanejo žrtev hijen in šakalov.

Po obupnem maršu smo dospeli čez 18 dni v kraški predel Uargla.

Pred vhomom v ta skaloviti predel, so nas napadli Beduini. Razvila se je obupna borba na življenje in smrt. Obupna borba je trajala od jutra do večera, ko se nam je šele posrečilo zasesti pozicije. Bitka sama je na naši strani zahtevala 2000 mrtvih in okrog 5000 ranjenih. Ranjenci so pretresljivo tulili od bolečin ter prosili svoje

tovariše, naj z milostnim strelom končajo njih muke.

Sedaj sem šele uvidel, kaj je afriška borba, a bilo je prepozno, da bi mogel nazaj. Sam sebi sem izbral grob v tem peščenem morju. Vsekakor me ocean ni maral pogoltniti, kaj pa peščeno morje?

IX.

Kako je bilo ubitih 22.000 vojakov kolone generala Roggeya.

Vsled naglega beduinskega napada, radi ogromnih izgub in pretrpljenih muk, je bila vojska popolnoma demoralizirana.

Sicer je bila kolona utaborjena na jako dobrem mestu, vendar smo bili obkoljeni od borbenih Beduinov, a kar je glavno, bili smo odrezani od pitne vode.

Legionarji, ki so znali oceniti situacijo, so bili prepričani, da nimamo nikakega izhoda. V taborišču je vladala grobna tišina, edino legijonarji so prepevali svoje pesmi. Vojaki in častniki regularnih čet so v teh ljudeh gledali svoje rešitelje.

Prišel je kritičen čas. Komandant je izdal povelje za nadaljno prodiranje z nado, da se vendar najde kak izhod.

Napad bi se imel izvršiti v noči med 25. in 26. novembrom. Noč je razsvetljevalo na milijone zvezdic, ki so nam mežikale z neba,

Stal sem naslonjen ob neko steno ter razmišljal o svoji prošlosti, o svojem burnem življenju. Naenkrat sem zaslišal za seboj korake, ki so me predramili iz mojega sanjarjenja. Okrenil sem se ter zagledal pred seboj svojega dobrega prijatelja, mladega, sentimentalnega Španjolca. Jose Reigg de Valde spin, nezakonski sin barcelonskega nadškofa. V svitu mesečine sem opazil njegovo resno lice. Sedel je na neko skalo, od ostalih legijonarjev sva bila precej oddaljena.

— Kaj te je privedlo k meni, Jose? Si prišel, da se za vedno posloviva? —

— Ne, prijatelj! Prišel sem, da te vprašam, če me hočeš spremljati v begstvo? —

— V begstvo? Ali je to sploh mogoče v tem peklu? —

— Mogoče je. Znano ti je, da smo obkoljeni od Beduinov, ki nas bodo napadli takoj, čim dospemo

na odprto polje. Tam nas sigurno pobijejo do poslednjega moža. —

— To se zgodi z nama tudi, ako pobegneva! —

— Dva dneva sem opazoval severno stran, kjer se izgublja stena in sem prišel do zaključka, da je ona stran jako malo zasedena od Arabcev. Izkoristila bova paniko, ki bo nastala vsled nenadnega napada Arabcev, in skušala priti skozi oni prelaz. Ako se nama to posreči in doseva do pustinje predno bo boj končan, sva rešena. —

— Toda pomisli na peščeno morje! —

— Nič zato. Dobro se založiva s hrano in municijo. —

— Dobro je. Poizkusiva. Pojdi z menoj. —

(Se nadaljuje.)

Op. ur.: Naš sodelavec g. Oblak se je pred dnevi vrnil v Afriko, odkoder nam bo pošiljal originalna poročila.

Mleko, kavo, čaj itd.

Kruh in vedno sveže pecivo

Surovo maslo, sir in vse mlečne izdelke

dobite vedno sveže in v odlični kakovosti

v mlekarni Moste, Tovarniška 11

Podlistek tedna

Biserna ogrlica

Napisal: M. M.

Ela je imela moža in enega prijatelja.

Nekega dne je moral mož odpotovati.

Eli se ni dozdeval čas njegove odsotnosti ravno predolg, njen mož pa je mislil, da se silno dolgočasi, in je zato sklenil, da jo oškoduje za svojo odsotnost s kakim darilom.

On ni bil ravno preveč radodaren. Po daljšem razmišljanju je našel v izložbi nekega zlatarja primerno darilo. Krasno biserno ogr-

lico. Stala je sicer samo par frankov, toda ponarejena je bila tako mojstrsko, da jo ne bi nihče spoznal kot nepravo.

Ela se je zelo razveselila možčeve pozornosti, vendar je takoj opazila, da so biseri ponarejeni. Toda rekla ni ničesar, ampak je naslednji dan takoj odhitela k svojemu prijatelju.

„Dragec,“ je dejala, „sedaj se ti nudi prilika, da mi daš kako darilo. Mož mi je prinesel iz Pariza biserno ogrlico, vendar biseri niso pristni. Ako me res ljubiš, tedaj jo zamenjaj za pristne bisere.“

„Zelo rad, draga Ela.“

In tri dni kasneje je dobila Ela novo, krasno biserno ogrlico.

Mož ni zapazil izmenjave — saj je bil zakonski mož.

Toda kriza je tudi moža privedla blizu propasti. Njegovo premoženje je skopnelo, podjetje je moralo napovedati konkurz. Ko ni imel ničesar več, je stopila Ela pred njega:

„Glej Herbert, tukaj je biserna ogrlica, ki si mi jo prinesel iz Pariza ... prodaj jo. Nekaj tisoč frankov boš že dobil zanjo.“

Mož se je zasmel. „Prosim te ... pusti to ...“

Toda Ela je vztrajala v svoji zahtevi. To tem bolj, ker ni imela več prijatelja. Pred letom je končala z njim in odslej je ljubila izključno le svojega moža.

Novi roman »Rakete«:

MILIJONARKINE MUHE

Roman mlade Američanke ■ ■ ■ ■ ■ Spisal: Jor

480 čajnih žličk. —

— 480 čajnih žličk. — je ponovil dolgočasen, truden glas. Nato je zaklopotal pisalni stroj.

— 922 modrih podstavkov. —

— 922 modrih podstavkov. —

Zopet je zaklopotal pisalni stroj.

Trudni glas je ponovil ter napisal na pisalnem stroju pravkar narekovano. Nato je mož pri pisalnem stroju, ki je stal na majhni empirski mizici ob oknu, potegnil iz stroja popisano polo papirja ter napel drugo. To je napravilo dokaj ropota tako, da se je oskrbnik James, ki je stal ob drugem oknu, nejevoljno ozrl izza svoje pole papirja, ki jo je držal v roki. Vprašujoč pogled je zdrsel preko kupa popisanih papirjev k pisalnemu stroju.

— Deset minut odmora, Charles, je dejal nejevoljno.

Charles se je dvignil izza pisalne mize. — Da gospod James, je odgovoril ter stopil proti vratom.

— Prosim, točno! —

Toda tega Charles ni več slišal, ker je bil že zaprl za seboj vrata. Oskrbnik James je globoko vzdih-

Pol ure kasneje sta bila na poti k zlatarju. Ela je sama položila biserno ogrlico na prodajno mizo.

Zlatar je pregledal bisere. „Nič niso vredni, milostljiva.“

„Kako, nič ni vredno? Ali biseri niso pravi?“

„Na žalost ne!“

Ela je odhitela skozi vrata na cesto. Njen mož ji je sledil nič kaj dobre volje.

„Propalica... ta grda propalica...“ je siknila skozi zobe ter stisnila pesti.

Mož je sklonil glavo in ga je bilo sram, da je moral doživeti, da mu je lastna žena dejala tak grd priimek.

nil ter položil listo predmetov, ki so bili potrebni za poroko, iz rok. Nato je sklenil roki na hrbtu ter se pričel izprehajati po sobi.

Že deset dni gre tako. Že deset dni diktira Mister James četrtemu tajniku Mistra Aslashsa. Mister James ve, da poroka ni nobena malenkost. In če se vrši poroka v Park Avenue, so priprave bolj važne nego ženini ali nevesta. Kajti take poroke so prireditve, pri kateri ne gre za to, da se „on“ ali „ona“ poročita..., temveč, kako je bilo, kaj se je serviralo, kako se je serviralo... Ako že New York klepeta, in o taki poroki se vedno klepeta, če stare tete in strici pri svojih partijah golfa ali pokerja govorijo samo o tem, tedaj mora taka poroka biti tako sijajna, da tete pokajo od zavisti. Posebno pri tej poroki s tem... Mr. Millsom, ki ni dobil privoljenja niti od oskrbnika Mr. Jamesa, niti od sobaric. To ni bil nikak gentleman ta Mr. Mills, ki vsakogar potreplja po rami ter reče: „No, kako ti gre, stari prijatelj?“

To spada k večjemu na peto avenuejo, kjer se sedaj itak zbirajo samo temni elementi. Toda v Park Avenuejo in še posebno v hišo Jackia S. Alashsa, katerega gospodarstvo je s ponosom vodil Mister James, tako obnašanje sploh ne spada. „Gentleman mora znati obdržati gotovo distanco,“ to je bil temeljni izrek Mr. Jamesa, ki ga je imel še od svoje prve službe pri lordu Pambrucku, članu parlamenta.

— Saj vendar nisem od vsakega človeka „stari prijatelj?“ — Toda Miss Aslash ga bo že pošteno vzgojila... Na žalost mene ni nihče vprašal...

James je obstal ter pogledal na uro. Deset minut odmora je minilo. Charles umevno ni bil točen. James je hotel ravno napraviti primero med uslužbenci v hiši lorda

Pambrucka, ki so na vsaki migljaj ubogali, in med nastavljenici hiše Mr. Alashsa, ko so se odprla vrata in je vstopil Charles.

— Deset minut, Mister James —, je dejal ter sedel za pisalno mizo.

Mister James je požrl svojo opombo ter vzela zopet v roko inventarno listo. Pol minute kasneje je zopet klopotal pisalni stroj in utrujeni Charlesov glas je ponavljal:

— 128 izvlačilcev za zamaške. —

— 56 srebrnih podstavkov. —

— 58 nastavkov za sadje. —

— Kristalnih? je vprašal Charles.

— Naravno! Kaznujoč pogled je zadel Charlesa, ki je bil že sklonil svojo glavo nad tipke.

V tem trenutku so se odprla vrata, ki so vodila na hodnik in mlad človek v promenadni obleki, s klobukom na glavi in rokami v hlačnih žepih, je vstopil.

To je bil Mister Jimmy M. Mills. Za trenutek je obstal, ko je opazil strogi oskrbnikov pogled, nato je prikimal Charlesu ter prišel na sredo sobe.

— Vedno pridni, stari prijatelj! je dejal Jamesu ter ga prijazno potrepljal po rami.

James se je nekoliko zdrznil, toda takoj se je zopet zbral, se nekoliko poklonil ter odgovoril: — Za poroko, Sir. Inventurna lista.

— Poroka!... Inventurna lista!... Jimmy Mills je bil nekoliko v zadregi. — A tako, je dejal nato, — za jutri. Kljub temu, da mu ni bilo vse jasno, je vprašal: — Pa bo vse gotovo?

— Da, Sir! James je bil smrtno užaljen, ker se je nekdo drznil dvomiti v njegovo delavnost. Hladen pogled je oplazil Jimmyja.

— Brr! je dejal ta prijazno, — Vi boste nekoč še ob svojem lastnem pogledu zmrznili... — in ko ni prejel odgovora: — Je moja nevesta tukaj?

— Pomilovalen Jamesov pogled ga je zadel. — Miss Daissy?

— Da, Miss Daissy!

— Je zapovedala, da se je ne moti, Sir!

— Tako?

— Da, Sir!

Vprašujoči pogled Jimmyja, je prisilil Jamesa, da je pripomnil:

— Pomerjanje, Sir!

— Pomerjanje? Jimmyju ni bilo jasno, zakaj bi se pri tem ne smelo motiti.

— Poročne obleke! je nadaljeval James.

— Tako... tako... — je dejal Jimmy ter se popraskal za ušesom.

Mr. James je nejevoljno stresel glavo.

— Zapovedujete, Sir?

— Ne, stari prijatelj, bom počakal.

— Bo dolgo trajalo, Sir.

— Nič ne škodi! Sedel je v naslonjač. Iz žepa je vzel cigareto, podrgnil vžigalico ob podplat svojega čevlja ter si jo prižgal. — Ne pustite se motiti, Mister James, sicer do jutri ne boste gotovi.

Mr. James ni ničesar odgovoril, le njegov skomig z rameni je pričal, o njegovem razpoloženju. Nato je stopil k Charlesu. Ta je z odprtimi usti prisluškoval razgovoru in je sedaj nekoliko raztresen npenjal nov list v stroj.

James se je podal zopet k oknu ter pričel znova diktirati. Pol ure je diktiral, ne da bi se ozrl na moža, ki je sedel v naslonjaču.

Jimmy pa je sedel v svojem naslonjaču, v katerem se ni ravno počutil najbolje. Rajše bi bil šel v klub, toda hrepenenje po svoji nevesti ga je privedlo semkaj. Hotel jo je samo videti in govoriti z njo samo par besed.

— Saj menda ne bo večno pomerjala, si je mislil in si nažgal novo cigareto. Gorečo vžigalico je pridržal v roki in opazoval njen plamenček. Nato se je ozrl proti vratom, med katerimi je ta hip stala — Daissy.

— Halo! je zaklical Jimmy ter skočil pokonci. — Si gotova? Cel obraz mu je žarel.

Daissy je jedva okrenila glavo. — Zopet kadiš te smrdljive chesfieldske cigarete? Jimmy je skušal tlečo cigareto nekam skriti.

— Oprosti! je dejal ter hotel nadaljevati.

Toda Daissy ga je prekinila. — Čemu prihajaš sedaj, ko nimam ni-

kakega časa? Ali ti je kdo dejal, da pridi?

Mr. James je zakašljaj. Kakor mu je bilo neprijetno priznati Mill-

sa za ženina, tako mu je bilo neprijetno biti indiskreten. V drugič je zakašljaj, Miss Daissy se je ozrla vanj.

(Se nadaljuje.)

Mati 17 otrok je ustrelila svojega moža, pa je bila pred sodiščem oproščena.

Na sliki vidimo Mrs. Mary Colucci, ki je ustrelila svojega moža, ki jo je strahovito mučil. — Na desni sliki: Dijakinja Rosa Colucci, ena izmed 17 otrok, priča pod prisego proti svojemu očetu in zagovarja svojo mater. — Proces je vzbudil v New Yorku ogromno zanimanje.

Kronika dogodkov iz celega sveta.

Svečana zaprisega italijanskih ministrov.

Rim. Šest novih italijanskih ministrov, ki jih je imenoval Mussolini, je prišlo v fašističnih uniformah h kralju v Kvirinal, kjer so položili svečano prisego.

6000 funtov zlata padlo v morje.

London. Zlata v vrednosti 6000 funtov sterlingov je padlo v morje iz letala, ki je peljalo zlato iz Pariza na Angleško. Letalo se je med potjo moralo boriti proti viharju, ki je poškodoval prtljažni oddelek in je vsa prtljaga z zlatom vred padla v morje. Šele pri pristanku v Essexu so odkrili to nezgodo.

London—Pariz v 67 minutah.

Pariz. Neko letalo družbe Air France je na progi London—Pariz postavilo rekordni čas 67 minut.

38.000 stotov sladkorja zgorelo.

Kowno. Pred dnevi je izbruhnil v skladišču sladkorne tovarne v Mariampolu velikanski požar, ki se je razširil z velikansko naglico. Kljub naporom gasilcev, je zgorelo polovico zaloge, okrog 38.000 stotov sladkorja. Škoda znaša več mi-

lijonov. Tovarna v Mariampolu je edina na Litavskem. Zgradili so jo šele pred tremi leti.

Novinska izložba v vatikanskem mestu.

Vatikansko mesto. O priliki 70letnice obstoja „Osservatore Romano“ bo leta 1936. v vatikanskem mestu mednarodna razstava katoliškega časopisja. Sveti oče kaže veliko zanimanje za to razstavo.

Nova aretacija v zadevi Stavisky.

Pariz. Bivšega generala Barti de Fourtona so te dni aretirali. Bil je predsednik mnogih Staviskyjevih družb in je zapleten v več finančnih škandalov.

Ogromen požar v Kočevju.

Kočevje. Pred časom je izbruhnil v stari tekstilni tovarni ogromen požar, ki je skoro popolnoma uničil ves objekt. Najbolj prizadeti so seveda ubogi delavci, ki so brez zaslužka.

Dr. Dinko Puc — ban

Za bana Dravske banovine je bil imenovan ljubljanski župan Dr. Dinko Puc.

Schanghai, moderni raj za ločence

(W. J.) V Ameriki smatrajo mesto Reno, kot raj za ljudi, ki so se naveličali zakonskega življenja in se hočejo ločiti. Pred kratkim objavljena statistika, je prinesla senzacionalno število razporok, ki so se izvršile v preteklem letu.

Sedaj je to mesto dobilo konkurenco. Mesto se nahaja sicer na drugem koncu sveta, vendar prihaja kljub temu v poštev. Schanghai, eno izmed najbolj zanimivih mest na svetu, se ravno sedaj bojuje, da si pribori naslov raja za ločence. Še pred kratkim je bila ločitev na Kitajskem popolnoma neznan stvar in še danes najdemo tam dele, kjer ne poznajo te pridobitve modernega sveta. Med modernimi Kitajci pa so razporoke zelo pogoste. V Schanghaiu obstoji sodišče, ki

jako hitro izpelje ločitev. Često ni niti potrebno, da prideta zakonca, ki se želiita ločiti, pred sodišče, temveč zadostuje, da vloži odvetnik tozadevno tožbo. Pogoj pa je ta, da se vsaka ločitev objavi v enem izmed schanghaiških časopisov. Često lahko čitamo v enem dnevu štirinajst takih obvestil. Zanimivo pa je, iz kakšnih vzrokov se Kitajci ločijo. Največkrat gre za neskladnost značajev in to je že zadosten vzrok za ločitev. Le redko se loči zakon radi zakonolomstva enega ali drugega zakonca, a radi bigamije se je ločil v poslednjih letih le en sam par. Odvetniki, ki zastopajo zakonce pri ločitvenih razpravah, imajo sedaj v Schanghaiu zlate čase.

Redki rekordi

Vedno in vedno se najdejo ljudje, ki napravijo kaj prav posebnega, da potem cel svet govori in piše o njih. V največ slučajev gre za ljudi, ki dosežajo skoro neumne rekorde samo, da je njih ime v vsem časopisju.

Mnogo pozornosti je zbudil v Melbourneu mož, ki je stavil, da bo pojedel šestdeset trdih jajc. Kakor trdijo zdravniki, so tekme, pri katerih gre za jed, skrajno škodljive. Vendar to ni motilo Mistra Walka, tako se namreč mož piše. Pojedel je res vseh šestdeset jajc in kakor poročajo avstralski časopisi, mož ni bil bolan. Še bolj čudno stavo je sklenil v nekem angleškem mestu Artur Binns. Ta je stavil, da se bo neprestano 204 ure

drsal. Seveda se je zbralo nešteto ljudi k temu vztrajnemu drsanju. Posrečilo se mu je zrušiti dosedanji rekord, ki je znašal 124 ur in je bil postavljen v Ameriki. Zmagovalec so seveda jako častili in je prejel v dar zlat pokal. H koncu naj omenimo še moža, ki je spisal petdeset tisoč ljubavnih pisem, toda ne, da bi dosegel rekord, temveč iz trgovskih nagibov. Gre za nekega kramarja, ki s svojo robo ni toliko zaslužil, da bi se mogel preživeti. Zato je sklenil, da bo zaljubljenim dekletom sestavljal ljubavna pisma. In kakor sam trdi, se je njegov poklic povsem obnesel, kajti spisal ni nič manj nego petdeset tisoč ljubavnih pisem.

Kapelnika je ustrelil

Rio de Janeiro. Poznanega italijanskega dirigenta Franka Paolantonija je v gledališču Joao Caetano ustrelil član orkestra Marques Porto. Muzikant je bil odpuščen iz službe in je iz maščevanja napravil ta zločin. Posrečilo se mu je tekom skušnje za „Fedor“ utihopati se v prostor za gledalce ter nato čisto do prostora za orkester. Predno so mogli preprečiti, je oddal smrtne strele na dirigenta. Divjal je kot norec ter streljal še naprej ter je usmrtil še nekega godbenika, enega pa nevarno ranil. Končno je usrelil še enkrat na že mrtvega dirigenta.

Paolantonijo je spadal med najbolj znane italijanske dirigente.

Pred leti je gostoval ko dirigent v milanski Scali, Turinu, Genovi ter končno v gledališču Colont v Buenos Airesu. Zadnji čas je vodil v Južni Ameriki operne predstave in koncerte.

Zakonski mož: Da, da, tobak je prinesel že mnogo nesreče na svetu. Prvi mož moje žene je namreč umrl na zastrupljenju z nikotinom.

• • •

Profesor razlaga dijakom razliko med direktnimi in indirektnimi davki.

„Ali mi more kdo povedati kak primer za to?“

„Pasji davek.“

„Kako to?“

„No, pes sam vendar ne plačuje davka.“

Gospodinjski kotiček

Fini nadev za telečja prsa.

Namoči dve žemlji v mleku. Nato deni v kozico surovega masla in zarumeni v njem drobno se-sekljanega peteršilja ter česna. Žemlje dobro ožmi, deni jih v kozico ter mešaj, dokler se žemlje popolnoma ne razpustijo. Nato prideni dve žlici kisle smetane ter nekaj časa mešaj. Potem stresi vse skupaj v skledo, pusti da se ohladi. Potem prideni dve jajci, osoli in dobro premešaj. S tem nadevaj potem telečja prsa.

Dobro sladko zelje.

Zelnato glavo razreži na štiri dele. Dobro jo operi ter jo deni kuhati. Zelje potresi s kumno. Ko je napol kuhano, prideni nekoliko celih, olupljenih krompirjev. Ko je dobro kuhano, odlij vodo. Nato deni v kozico masti ter prideni se-sekljanega peteršilja, čebule in česna. Ko je to nekoliko zrumenjeno, prideni moke. Prežganje pa mora ostati belo. Prežganje zalij z vodo, ki si jo odcedila zelju ter zabeli s prežganjem zelje. Dobro premešaj, ako je pregosto, dolij še nekaj vode, osoli in popopraj.

Filmski pregled

Te dni so se vršile premijere sledečih novih filmov:

„Ples v Savoyu“.

To znano Abrahamovo opereto so sedaj posneli tudi za film. Te dni se je vršila premijera na Dunaju, pri kateri so bili osebno navzoči avtor Paul Abraham ter glavni igralci: Gitta Alpar, Hans Jaray, Oto Walburg, Feliks Bressart in Willy Stettner. Film je dosegel sijajen uspeh.

„Kontrolor spalnih voz“.

Znana gledališka komedija Aleksandra Bissona, je bila posneta za film. Film je režiral Richard Eichberg. Glavni igralci so: Georg Alexander, Theo Linggen, Gustav Waldau.

„Deske, ki pomenijo svet“.

Film je uglasbil Paul Abraham. Glavno vlogo pa igra znani komik Scœcke Scakall. Premijera se je vršila na Dunaju v korist zimske pomožne akcije.

Naši čitatelji pišejo

Prejeli smo sledeče pismo:

Cenjeni gospod urednik! Sem naročnica Vasega tednika „Raketa“ in moram priznati, da mi jako ugaja. V eni zadnji številki ste razpisali anketo pod naslovom: „Naši čitatelji pišejo“. Bojim se, da bo moj dopis prvi, toda kljub temu „korajža velja!“

Moj najsrečnejši dan. Vsak človek ima gotovo v svojem življenju kak dan, ki ga vedno spominja na najsrečnejši trenutek, ki ga je doživel. Za mene je bil najsrečnejši dan 24. marec 1934. Tisti dan mi je odkril ljubezen človek, ki sem ga jaz že dolgo ljubila. Bila sem pijana sreče. Sedaj je poteklo skoro leto dni in sem še vedno srečna. Moja ljubezen je idealna, čista in zato večna. Toda tako srečna, kot sem bila oni dan, nisem več, ker le pride včasih vmes kak nespo razum in skali srečo, kakor kamen, ki ga vržemo v čisto vodo.

Cenjene čitateljice in čitatelji „Rakete“, opišite še Vi svoj najsrečnejši trenutek v življenju. Jako me bo veselilo, ako bom videla, da se je še kdo odzval.

Vas vse skupaj lepo pozdravlja

Mira.

KRIŽANKA ŠT. 9.

1	2	3			4	5	6
7							8
9					10		
			11				
12						13	14
15		16			17	18	
	19				20		
21		22				23	24
25	26				27	28	
29					30		

Vodoravno: 1. del broda; 4. čaša; 7. živ. glas; 8. os. zaimek; 9. vzklik zgražanja; 10. žen. ime; 11. žen. ime; 12. žen. ime; 13. moško ime; 15. nikalnica; 16. dvojica; 18. števnik; 19. omejen čas; 20. kuh. potrebščina; 21. nikalnica; 22. žen. glas (3. sklon); 23. veznik; 25. vzklik; 27. žen. ime; 29. žen. ime; 30. mesto v Italiji.

Navpično: 1. izdelek umetnika; 2. čistilnica; 3. vežba; 4. razstavnica paviljon; 5. dan v tednu; 6. žen. ime; 12. veznik; 14. oseb. zaimek; 16. mesto v Arabiji; 17. mesto ob Nilu; 21. ne (lat.); 24. grška gora; 26. golazen; 28. nikalnica.

Čitajte in širite „Raketo“

Raketin humor

Neki študent se je v gostilni hvalil koliko zmore. Nekemu gostu je presedalo to govorjenje. Zato je vstal in dejal: — Dovolj je tega govorjenja in hvalisanja. Sedaj rajši povejte kaj ne morete in stavim, da tisto morem jaz. —

— Jaz? — je odgovoril študent, — jaz ne morem plačati zapitka in me jako veseli, da morete vi to! —

Med smehom je študent zapustil gostilno.

*

Gostilničarja je žena zalotila, ko je ravno poljubil lepo in mlado natakario.

— To je pa že od sile grdo, ga je pokarala žena.

Pa se odreže mož: — Stara, saj ni nič hudega, jaz sem natakario le povonjal, če ni morda pila v kleti vino.

*

Ko so Fontanella vprašali kaj je ženska, je odgovoril: — Lepa ženska je raj za oči, pekel za dušo in črpalka za črpanje denarja iz žepa. —

Žena: — Že zopet si pijan! Ali res nimaš nikoli dovolj?

Mož: — To delam vse iz ljubezni do tebe, draga ženka. Ako sem pijan, te namreč dvojno vidim.

*

Gostilničar (gostu): — Kdaj pa mlite pravzaprav plačati svoj dolg?

Gost: — To pa res ni lepo! 60 let imate, pa ste še tako radovedni. —

*

Častnik, ki mu hoče njegov sluga vzeti krožnik:

— Še enkrat ti povem, da krožnika ne smeš vzeti prej, dokler me nisi vprašal, ako bom še jedel. —

Drugi dan vpraša sluga:

— Prosim boste še jedli juho? —

Častnik: — Da! —

Sluga:: — Pokorno javljam, je ni več! —

*

Zamotano.

„Kdo pa sta ti dve dami?“

„Prva je žena prijatelja tvoje žene, druga pa je prijateljica moža njene prijateljice.“

Razpisujemo nagrade.

Dragi čitatelji! Danes Vam nudimo možnost, da dobite lepo nagrado, ako ste le količkaj iznajdljivi. Poskusite, morda Vam bo sreča milal!

Iz zlogov:

Imo — po — ju — gom — slon — ni — va
gi — v — je — oč — om — sl.

sestavite, za nas Jugoslovane, zelo potreben izrek. Zlogi, pa tudi posamezne črke so zmešane!

Rešitve sprejemamo do vključno 28. februarja 1935. Pravico do nagradnega tekmovanja imajo samo naročniki našega lista, ki imajo poravnano naročnino za pol leta v naprej, t. j. Din 24—, in sicer najkeseje do razpisanega roka. Stari naročniki lahko nakažejo razliko, ako imajo poravnano naročnino za manj nego pol leta, novi naročniki pa morajo nakazati polletno naročnino.

Nagrade:

1. Din 300— v gotovini,	6. gitara,
2. Din 150— v gotovini,	7. blazina za otomano,
3. fina gitara,	8. čajna pupa,
4. fine koncertne citre,	9. čajna pupa,
5. fine koncertne citre.	10. —20. knjižna nagrada.

Nagrade se bodo izžrebale. Žrebanje se vrši dne 15. marca 1935. Imena nagrajencev se priobčijo po žrebanju v naslednji številki našega lista.

Rešitve je pošiljati v zaprti kuverti na naše uredništvo. Na kuverti naj se označi: Nagradno tekmovanje. Naročnino mora vsak tekmovalec nakazati po nakaznici upravi lista ali pa od iste zahtevati položnico!